

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XL.

V Ljubljani, 21. vinotoka 1887.

List 42.

Pridiga o zlati maši sv. Očeta Leona XIII pri procesiji na Dobrovi 2. oktobra 1887 Roženkransko nedeljo.

(Sv. Oče Leon XIII in moč sv. rožnega venca.)

„Odsihmal me bodo poveličevali
vsi narodi.“ Luk. 1. 48.

(Konec.)

Še lepši pa se to terdno zaupanje sv. Očeta na Marijino pomoč razodeva v okrožnici z dne 1. septembra 1883, v kateri mesec oktober posvečujejo sv. Rožnemu vencu ter vernim priporočajo molitev sv. rožnega venca, jim podeljujejo obilne odpustke, in kateri so ne dolgo potem pridejali ukaz, da naj se v lavretanskih litanijah kot zadnja prošnja pristavlja: Kraljica sv. Rožnega venca, prosi za nas! Zakaj pa imajo sv. Oče ravno k Mariji sv. Rožnega venca toliko zaupanje? Premišljevaje, kako bi naj uspešneje odvrčali in zatirali sv. cerkvi in človeški družbi preteče nevarnosti, so se spominjali, da so ju že v prejšnjih časih stiskala enaka zla, enake težave in britkosti. Proti koncu dvanajstega stoletja je zlasti na južnem Francoskem razsajala silo nevarna kriva vera albigenška. Pačili so sv. evangelij, zametovali ss. zakramente, tajili naj važnejše resnice sv. vere in s kruto silo preganjali in morili zveste spoznanovalce prave vere Jezusove. V teh silno nevarnih časih obudil je Bog sv. Dominika, ki je z vso vnemo in gorečnostjo proti tem krivovercem pridigoval in zagovarjal večne resnice sv. vere. Ali vspéh silnega njegovega truda je bil vendar le majhen; mnogo jih je sicer zavernil in osramotil, pa le malo spreobrnil. V svoji britkosti obrnil se je z gorečo molitvijo k Materi Božji, ki mu je v neki prikazni velela ljudem priporočati molitev sv. Rožnega venca, in sv. Dominik je bil odtlej obilno poplačen za svoj trud, ker so bili verniki po tej molitvi v sv. veri poterjeni in je bilo od njega samega nad 100000 krivovercev pridobljenih in zopet združenih s sv. cerkvijo. V 16. stoletju so bili kruti Turki z veliko silo napadli kerščanske dežele ter so hoteli do korena zatreti kerščansko vero. Papež Pij V je prosil kerščanske vladarje pomoči zoper te zaklete sovražnike vere Kristusove; res so mu poslali nekoliko vojakov na pomoč. Ali veliko bolj, kakor na to peščico oboroženih vojskovalcev se je papež zanašal na pomoč Kraljice sv.

Rožnega venca ter je priporočal udom imenovane bratovščine združeno moliti za zmago kerščanskih bratovcev. In glejte, ravno tistega dne, 7. oktobra l. 1571, ko so udje bratovščine sv. Rožnega venca v Rimu slovesni obhod obhajali in prosili zmage kerščanski vojski, bili so Turki v pomorski bitvi pri Lepantu popolnoma pobiti, in Bog je sv. očetu to zmago v tistem trenutku razodel, ko je bila dobljena, tako da jo je papež še tisti dan naznanil zbranemu ljudstvu. V spomin na ta dogodek je papež Pij V zaukazal, da naj se vsako leto Mariji zmagovalki na čast obhaja praznik, ki ga je papež Gregor XIII poslavil na prvo nedeljo mesca oktobra in ga imenoval praznik sv. Rožnega venca. Prav tako so bili Turki v preteklem stoletju vsled molitve sv. Rožn. venca premagani pri Temešvaru in pri Kerfu. Sv. Oče Leon XIII so si mislili: Ako je molitev sv. Rožnega venca sveti cerkvi že tolikokrat in v tako silnih stiskah tako zdatno pomagala, rabimo ta krepki pripomoček, to skušeno zdravilo tudi sedaj; saj so nevarnosti ravno tiste, kakor so bile tedaj; pa tudi Marija je ravno tista, in je sedaj enako mogočna, enako usmiljena, enako dobrotljiva in enako pripravljena nam pomagati, kakor nekaj. In ako je Mariji tolikanj sladko in prijetno, posameznim skazovati moč in tolažbo, pač ni dvomiti, da bode tem raje uslišala molitve skupne cerkve in da tako rekoč z iskreno željo po njih hrepeni.

To terdno zaupanje v nebeško Kraljico in v moč sv. Rožnega venca sv. Očeta ni goljufalo in preobilni so vspéhi, ki so jih s to krepko podporo že dosegli. Znano je, kako je bila katoliška cerkev prav do zadnjih časov stiskana na Nemškem: škofje so živeli v pregnanstvu, duhovni so zdihovali po ječah, samostani so bili prazni, semenišča zaperta, bolniki brez tolažbe, otroci brez poduka. In glejte, sedaj se je sv. Očetu v preveliko veliko veselje zopet mir povernil nemškimi katoličanom, kjer imajo škofje zopet svoje pastirje, župnije svoje duhovne, otroci svoje učitelje in umirajoči svoje tolažnike. Tudi v drugih deželah je modro prizadevanje sv. Očeta s pomočjo Marije sv. Rožnega venca rodilo veliko in jako lepega sadu in katoličani in drugovérce so v tem edini, da se rimska stolica že dolgo ni lesketála v tolikem svitu in v taki veljavi, kakor dandanes. Zatirana ljudstva kličejo sv. Očeta na pomoč; celo zatiravci se poganjajo pri Njih, da bi odobrili njihovo početje. Ako se vladarji ne morejo zediniti, kako zadevi, prosijo sv. Očeta, da naj oni razsodi.

kakor se je godilo med Nemčijo in Španijo zaradi pravice do Karolinskih otokov.

Ali mnogo nevarnost je še odvertni, mnogo homatij poravnati, mnogo krivic odpraviti, zlasti v domači italijanski deželi, kjer skrivni zarotniki v enomer kujejo spletke in nakane proti sv. cerkvi in njenemu poglavarju, ki svojega posestva in svojih dežel oropan tako rekoč kot jetnik živi v svoji lastni hiši. To hudo peče očetovsko serce Leonovo, ki z iskreno ljubeznijo ljubi svojo domovino in svoj italijanski rod, ki posvetnim mogočnikom svojo roko ponujajo v spravo pripravljeni odjenjati jim v vsem, kar ni bistveno potrebno, le da se pri brezverskem vladanju ne pogubi toliko neumerjajočih duš. Tudi gledé teh in vseh drugih britkost se sv. Oče zanašajo na pomoč Marijino in čedalje gorkeje leto za letom vernikom priporočajo molitev sv. Rožnega venca, kakor so to nedavno zopet storili v posebnem pismu do italijanskih škofov. Nobena reč toraj sv. Očetu ni bolj po volji, kakor če véno ljudstvo poslušaj njih ljubeznjivo spodbujanje in pogostoma ter pobožno opravlja molitev sv. Rožnega venca. In ko bi danes stopili pred sv. Očeta in jih vprašali: Sv. Oče, povejte nam, kako naj obhajamo Vašo zlato mašo, da bo Vam naj ljubši in naj prijetnejši; gotovo bi nam odgovorili: Priporočajte pri tej priliki mene in sveto Cerkev še posebno Jezusovi materi Mariji, molite na moj namen sv. Rožni venec! Odbor naš za petdesetletnico papeževnega mašništva je toraj gotovo po mislih sv. Očeta ravnal, da je slavnosti za Leonovo zlato mašo pričel v praznik sv. Rožnega venca s slovesnimi procesijami, pri katerih se je v namen sv. Očeta iz tisučerih gerl glasno razlegala in proti nebu kipela njim tolikanj priljubljena in od njih tako živo priporočana molitev sv. Rožnega venca. In ako po izreku sv. pisma molitev ponižnega človeka oblake predere (Sirah. 35, 21.), kolikanj večji vspéh ima še le skupna molitev sv. Rožnega venca, ki je med vsemi molitvami naj lepši in naj krepkejši; ker trojna je moč, ki dela sv. Rožni venec za naj mogočnejšo, naj krepčejšo in naj zmagovitejšo molitev. Pervo moč ji podeljuje Gospod sam, kakor sploh vsaki molitvi. Ali ta moč se pri tej molitvi nanaša v meri, po kateri so v sv. Rožnem vencu v prečudni lepoti združene naj veličastnejše, naj splošnejše in naj krepčejše molitve, ki jih sploh človeško serce more pošiljati k Bogu. S sv. križem, s katerim se pričinja, nas povzdiguje nad oblake pred prestol presv. Trojice, pred katero se morajo pripogovati kolena njih, ki so v nebesih, na zemlji in pod zemljo. Apostolska vera nas spominja na poglobitvejske resnice in v nas poterjuje živo vero, s katero moremo po besedah Jezusovih celo gore predstavljati. (Mat. 17, 19.) „Oče naš“ je molitev, katero nas je Gospod sam učil, in katero je postavil nad vse druge molitve, rekši: Kadar pa molite, tako molite: Oče naš, kateri si v nebesih itd. (Mat. 6, 9 in sl.). In „Češčena Marija“ je naj ljubeznjivša molitev, s katero Mater Božjo častimo, ker se s to molitvijo pridružujemo nadangelju Gabrielu, ki jo je ž njo pozdravljaj, sv. Elizabeti, ki jo je ž njo povelečevala, in sv. cerkvi, ki se ji ž njo v posebno varstvo priporoča. Vsa moč, ki je toraj posebej v sv. Križu, v „Apostolski veri“, v „Očenašu“ in „Češčena - Mariji“, je skupno zedinjena v sv. Rožnem vencu, v katerem so vse te molitve v prekrasnem soglasju združene. Skrivnosti iz življenja Jezusovega in Marijinega, ki jih vmes pridevamo, nas pa spominjajo na vse, kar je Bog za nas storil, in nas opominjajo, da nas on, ki je za nas na svet prišel, ki je na svetu za nas tolikanj terpel, tudi sedaj ne bo zapustil, ko v nebesih poveljčan kraljuje.

Drugo moč sv. Rožnemu vencu podeljuje Marija, ki je s to molitvijo tako rekoč združila svoj materni blagoslov. Sv. Antonin je imel nekaj prikazen, v kateri je videl, kako je hotel Kristus s tremi pušicami svet pokončati. Toda Marija je padla predenj na kolena in ona ga je mlo prosila, da naj svetu prizanese, ker hoče ona ljudem dati pripomoček, ki jih bode od greha odvrčal in k Bogu spreobračal. Puščice, s katerimi je hotel Bog svet kaznovati, so bile kuga, lakota in vojska, od Marije obljubljeni pripomoček pa je sv. Rožni venec, ki se je na Marijino povelje po sv. Dominiku razširjal po svetu, in ki je po njej svetu pridobil toliko milosti in toliko dušnih in telesnih dobrot, da bi smela Marija po vsi pravici naše obračati odgovor, ki ga je dal njen Božji sin poslancema sv. Janeza Kerstnika: Pojdite in povejte vsem, kar ste slišali in vidili. Ker z močjo sv. Rožnega venca slepi spregledujejo, bledi hodijo, gobovi se očiščujejo, gluhi preslišujejo, mrtvi vstajajo, ubogim se sv. evangelij oznanjuje, in blagor mu, ki se nad menoj vsled priproste molitve sv. Rožnega venca ne bo pohujšal. In kar je Jezus rekel od svojega nauka, zamore sv. Devica obračati tudi na sv. Rožni venec, ki je bil enako svetemu evangeliju poterjen s premnogimi čudeži.

Tretja moč sv. Rožnega venca je moč, katero mu daje sv. cerkev s premnogimi odpustki, in duhovnimi zakladi, ki so tako veliki in tako obilni, da jih v večji meri skoraj podeljevati ne more, in da se jih po izreku nekega pisatelja tudi v Rimskem mestu ne dá več pridobiti. Zato so papeži že od nekaj vernim naj mogočnejši ščit sv. vere priporočali molitev sv. Rožnega venca, rekši, da je sv. Rožni venec za nje to, kar je bila o vesoljnem potopu Noetu barka, v kateri je bil rešen on s svojo družino; da je vernim to, kar je bila Izraelcem v puščavi mana, v kateri se je nahajala vsa sladkost in prijetnost življenja; da jim je to, kar je bil Mojzesu in izraelskemu ljudstvu oblak, ki jim je kazal pot v obljubljeno deželo, kar so bili Samsonu lasje, s katerih močjo je premagal vse svoje sovražnike, kar je bila Davidu frača, s katero je na tla poderl silnega Golijata; kar so bile našemu Gospodu in Zveličarju vevce, s katerimi je prodajavce in menjavca izgnal iz Jeruzalemskega tempelja, ker peklenskega sovražnika z nobeno rečjo hitreje ne ukrotiš in ne preženeš, kakor s svetim Rožnim vencem. Zato bi morali že iz tega vzroka vsi kristjani goreče moliti sv. Rožni venec. Ali k temu prihaja sedaj še iskrena prošnja in goreča želja sv. Očeta; zato poslušajmo glas svojega Višjega pastirja in goreče molimo ne samo mesca oktobra, ampak skoz celo leto vsaki dan sv. Rožni venec s prišerčno prošnjo, da naj Kraljica sv. Rožnega venca milostno usliši molitve svojega zvestega služabnika Leona XIII in da naj jim dá Bog doživeti spolnitev vseh Njihovih prošenj in popolno zmago sv. katoliške Cerkve! Amen.

V Ljubljani, 1. oktobra 1887.

Klun.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Z Doberne. (Naglo ozdravljenje.) V četrtek, 25. avgusta, je gospa baronovka Gudenus v naš kraj spremila svoji hčerki. Mlajša izmed teh je bila bolna že dve leti. Obe roki ste se neprenehoma tresli, da sirotica ni mogla ničesar delati, še jesti ni mogla sama; obe nogi ste pa bili kakor mrtvi, deli nižje kolena popolnoma neobčutljivi. Bolnica je lani bivala v „sanatoriji“ ali zdravilišči v Gradcu skoz šest mesecev, letos pa štiri mesce. Sprejela je že tudi ss. zakramente.

Zdravniki niso imeli upanja, da bi kedaj zopet ozdravela, pač pa so že približno napovedali čas, ko bo bolnica v najlepšem cvetu njenega življenja, stara je 19 let, pokosila nemila smertna kosa. Toda, pregovor pravi, da „človek obrača. Bog pa oberne.“ Kerščanska družina je iskala pomoči po kerščanski šegi: stano-vitno, zaupljivo vdana v Božjo voljo, posebno so se priporočali preblaženi Devici. Mati je z bolnico želela potovati celo v znani Lurd na Francoskem. Ali zdrav-niki so ji na vsaki način odsvetovali takšno dolgo po-tovanje. Vdala se je s težkim srcem. Vsled tega so sirotico spravili v tukajšnje kopelji, mogoče, da se ji terpljenje zljajša. Ob enem so pa sklenili, da hočejo s prihodom na Dčberno opravljati devetdnevno v čast Mariji, in če baronesa ozdravi, bode mati z njo šla se zahvaljevat na božjo pot v Lurd. Pobožnost so začeli opravljati v soboto, 27. avgusta. Sledečo sredo, 31. av-gusta, se je gospa baronica odpeljala v grad Gáad na Ogersko. Gospodičina Gizela, tako je bolnici ime, je rekla: „Če bom ozdravela, telegrafovala bodem z be-sedo: „Magnifikat.“ Ta izraz je latinski in v sloven-ščini pomeni: (Moja duša) „poveljuje.“ Tako namreč se začneja tista pesem, ki jo je Mati Zveličarjeva zapela v hiši sv. Elizabete. svoje tete: „Magnificat anima mea Dominum.“ to je: „Moja duša poveljuje Gospoda Boga“ itd. Baronesa bolnica se je v toplici kopala štirikrat, vselej le nekoliko minut. — V soboto, 3. septembra, je ob 1/2 9 bila sv. maša v topliški kapelici. Gospodičino so tje prinesli na dolgem stolu ter ga po-ložili ob evangelijsko stran oltarja pred ženske klopi. Uboga revica se je v serce smilila vsakemu, ker je z molekom v nemirnih rokah vedno škrebetalu, rožljala. Po obhajilu duhovnovem je tudi baronesa na omenjenem stolu ležé prejela zakrament ss. Rešnjega Telesa. Sedaj so se pobožne roke pomirile, po truplu razširjala se je neka vročina, in ko so poterp žljivo Gizelo zopet pri-nesli v njeno sobo, je z bolniškega stola vzdignila se — zdrava! Kakor blisk — naglo se je ta novica raznesla in osupnila topličarje. Ozdravljena je svoji materi telegra-fovala: „Magnificat!“ Mati dvomeča vpraša, je-li res ozdravela, a hči po telegrafu namesto drugega odgovora pošlje besedo: „Tomaž!“ (namreč nevétni). Semkaj pri-šedša se je mati na lastne oči prepričala o resnici. V ponedeljek, zadnji dan devetdnevne, se je mlada gos-podičina med sv. mašo posebej zahvaljevala za milost srečnega ozdravljenja. Rodovinci in drugi znanci ji svojo radost razodevajo pismo in telegrafično od raznih strani. Dne 9. septembra je osrečena baronesa dopis-niku med ostalim pravila, da je pisala tudi v Gradec neki protestanški kneginji, ki še v „sanatoriju“ išče zdravja. Tota je dotično pismo dobila kmalu in na podlagi tistega je telegraf prinesel častitko, ki je pod-pisana s celo versto imén tamošnjih bolnikov in pro-fesorjev-zdravnikov, ki so Gizelo, sedaj v veselji plava-jočo, že bili predčasno k smerti obsodili. Da se ta obsodba ni zveršila, gre pač hvala ljubemu Bogu in priprošnjici Mariji! (Cerkv. priloga k „Gospodarju.“)

K misijonu v Rodiku 7. oktobra. Dasiravno je „Danica“ zadnjič imela prelép spis o misijonu v Rodiku, si ne moremo kaj, da bi ne naznanili saj skrajšanega ginljivega dopisa iz druge roke, namreč od blazega g. župana. Piše namreč:

Že dolgo časa obetani, torej tudi zelo zaželjeni sv. misijon se je v tukajšnji farni cerkvi presv. Trojice od 24. sept. do 2. oktobra obhajal v najlepšem redu. V predvečer 23. sept. pripeljala sta se k nam dva čč. gg. lazarista od sv. Jožefa nad Celjem, katera je občin-stvo z gorečim srcem veselo pričakovalo. Ko ji je od daleč ugledalo, naznanili so naši vbrani zvonovi z milim

priterkovanjem njun prihod, farani sprejeli so željno pričakovana prečastita gospoda. Dva fanta s svečami in s cerkvenim banderom sta ju spremljala do cerkve. Stari in mladi vsi so z narvečim spoštovanjem hiteli v cerkev itd. Drugi dan že prvi govor, za otroke, je ljudi givil do solz, potem je bila spoved za otroke, popoldan pa prva pridiga za odraslene. Kdor je slišal eno ali dve pridigi, ni ga bilo treba več siliti, da naj gre v cerkev; vsak je komaj čakal, da bi zopet pridigo poslušal.

Kmaló so bile goreče pridige naših prečast. oo. misijonarjev po vsi župniji in okolici razglašene, ljudje so zmeraj bolj od vseh strani dohajali, tudi okolo spo-vednic so se koj od začetka prav lepo zbirali. Bil je skozi celi čas sv. misijona lepi mir, ni bilo slišati okolo spovednic nikakega mermranja, kakor se, žali da, to v več krajih godí. Prišli so tudi iz bližnjih krajev čč. gg. duhovni, po dva do tréh na dan, ter so domačim po-magali spovedovati. Opravila so imeli vsi dovolj, ker ljudi je zmeraj več prihajalo. Med tednom so bile prvič dolge spovedi oločene, v saboto pa in nedeljo zjutraj pred sv. obhajilom so bile ponavljavne spovedi. Splošno sv. obhajilo za vse bilo je 2. oktobra, v nedeljo po drugi sv. maši, vse se je prav lepo veršilo, vse je bilo ginjeno, vsakemu se je brala na obrazu neka popolna zadovoljnost. Posebno sem se zavzemal, ko sem videl navadne šaljivce, kateri so sicer radi burke uganjali in iz navade tudi preklinjali, da so sedaj tako mirni in krotki, ter zdihovaje skesani hiteli v cerkev pridige poslušat. Med zvestim poslušanjem lepih pridig ulila se je marsikatera debela solza po licih in videti je bilo sedaj, kako so na obéh kolenih klečali, sklenjene roke kvišku deržali, kar popred ni bila navada.

Ni bilo zjutraj prezgodaj, ne zvečer prepozno; ves čas, ko je bila cerkev odprta, bila je polna ljudi. Proti koncu sv. misijona, pri pridigi o priporočevanju in prošnji za odpuščanje pred sv. Rešnjim Telesom bil je po vsi cerkvi takšen jok, da se ne dá dopovedati. Ljudstvo je vse glasno odgovarjalo na vsako vprašanje č. o. misijonarja. V nedeljo-jutro, kakor sem že omenil, bilo je za vse župljane, kakor tudi za vnanje, splošno sv. obhajilo, med sv. obhajilom so naši izvrstni, ne-utrudljivi pevci, kakor celi čas sv. misijona, prav mile in primérne pesmi prepevali, in zvonovi so priterka-vali. Ob treh popoldne bil je sklep sv. misijona in bla-goslovljen je bil lep, velik, že leto dni pripravljen, ovenčan misijonski križ (ovenčale so ga domača dekleta); potem se začne pomikati od cerkve po tukajšni navadi velika procesija. Misijonski križ so nesli mladenči, poleg križa so šle s svečami in šopki cvetic v rokah Rodiške dekleta, za križem sedem gg. duhovnov. Potem ko se je procesija zopet v cerkev povernila, bila je poslednja prav lepa pridiga, poslušavcev je bilo toliko, da še nobeden toliko ljudi na enkrat v cerkvi ne pomni, več kot polovica jih je moralo še zunaj cerkve ostati.

To je bila za Rodik velika slovesnost; tej enake ne pomni nobeden izmed narstarejših ljudi. Po dokon-čanem sv. blagoslovu vračali so se ljudje mirni, polni zaupanja na milost božjo vsaki na svoj dom.

Po tem svetem misijonu nisem slišal tudi narbolj navadnega preklinjavca, da bi več zaklel. Vse ljudstvo je v Božjem strahu, na molitev nagnjeno; čudi se večí del vsak svojim prejšnjim gerdim navadam ter pravi, da potem, ko se je spovedal in svoje serce očistil v sv. misijonu, je tako vesel, kakor bi imel vse sreče na svetu. Jaz torej zaupam, da nam bodo te lepe pridige čč. gg. misijonarjev, katere je ljudstvo tako zvesto po-slušalo, in si jih v serce globoko vtisnilo, ne le za dušni, ampak tudi za telesni blagor veliko koristile.

Zato se zahvalimo našemu verlemu gosp. župniku Jož. Zupanu, ker so si toliko prizadevali, in še mnogo svojega darovali, da so pripravili ta sv. misijon. Drugič se zahvalimo čč. oo. misijonarjem, ki so se toliko trudili in nam lepe nauke dajali, katere si bomo prizadevali do groba v sercu ohraniti. K sklepu se zahvalimo tudi vsem čč. gg. duhovnom, kateri so se potrudili in prišli pomagat, da se je sv. misijon v popolnem redu doveršil. Bog vsem obilno poplačaj!

V torek zjutraj, 4. t. m., so se gg. misijonarji ločili od nas med priterkavanjem zvonov; ljudje so od vseh strani skupaj prihiteli, da se jim še enkrat poklonijo in srečno pot vošijo. Naj nam ostanejo v vednem spominu.

J. B.

Z Berda, 10. oktobra. Pred 4 tedni obhajali smo slovesno 1 stoletnico naše fare, včeraj, 19. nedeljo po Binkošti, imeli smo pa tudi lepo slovesnost. O priliki blagoslovljenja večidel predelanega tabernakeljna, predelanega novega pokopališča in 2 novih gasilnic.

Naj povem kaj o teh štirih blagoslovljenih stvareh. Tabernakelj bil je poprej na cilinder ali sukanec narejen; ker pa to ni pravilno in je neka dobrotnica cerkve iz lastne volje obljubila prevzeti stroške za notranje prevlečenje s svilnatim damastom, toraj je ondotni g. župn. izročil 2 mojstroma v Kamniku, namreč g. Peterlinu zlatarju in Fr. Osbiču podobarju, renoviranje tabernakeljna. Priznati se mora, da sta oba mojstra to delo dobro zveršila, in se ameta za enake dela z dobro vestjo priporočati. Kar zadeva novi Križ na pokopališču, je bil že podlagi kamen dalje časa tam vzidan. Britko martro smo naročili pri izvrstnem mojstru Boštjanu Kostnerju v Pufels-Grodeni v Tirolih, kateri je v 6 tednih 116 cm. visoko britko martro po umetniški izvršenosti izdelal v zadovoljnost vseh obiskovalcev pokopališča. V oziru novega pokopališča bodi omenjeno, da tukajšnji graščak, blagor. g. Janko Kersnik, ki se je večkrat skazal velikega dobruina revežev in pogorelcev, je tik starega pokopališča na lastni zemlji odločil svet za pokopališče svoji rodbini in potomcem. Ljudi je posebno zanimal križ in triročnik ali triangel, na novem pokopališču vsajen.

Omeniti je še 2 novih gasilnic, ene večje in ene manjše, ktere so kupile tri občine Berdske fare, namreč Raholška, št. Vidska in Lukoviška za kakih 700—800, in to pri g. A. Samasu. Gasilnici ste lepi in kar je glavna stvar, za namen svoj zelo pripravi, ker vodo na visoko in v daljavo izlivate.

Se vé, da je bilo zanimanje domačih farmanov in tudi ljudi iz bližnjih fará veliko in splošno za to slovesno blagoslovljevanje.

Za ta namen je bila odločena 19. nedelja po Binkošti, to je, 9. oktobra. Da bi bila slovesnost bolj sijajna, bilo je povabljenih tudi več gospodov, in vdeležili so se te slavnosti. P. Konstantin Skodnik, lektor, 2 bogoslovca frančiškana, Fr. Vid Blažekovič in Fr. Ambrož Peterlin, gosp. beneficiját št. Vidski in domači župnik.

Že pred ta dan je ob 3 popoldne priterkavanje zvonov in mogočni grom možnarjev naznanjeval slovesnost prihodnjega dneva.

V nedeljo je domači g. župnik pri zgodnjem opraviu obširno govoril o blagoslovljenih sploh, ter razlagal, kaj so blagoslovila, zakaj jih je sv. Cerkev postavila, in kako se delijo, potem je z ozirom na tega dneva slovesnost govoril posebno o lepoti in imenitnosti tabernakeljna, kateremu je bila skrinja zaveze predpoda, in o njegovem blagoslovljenju; — razlagal je dalje pomen sv. Križa in molitve pri blagoslovu; najbolj se je pomudil pri razlaganju obredov, ki se rabijo pri blagoslovlje-

vanju novega pokopališča; pojasnoval pomen triročnika in sv. križa in 3 gorečih sveč, ki se po končanem obrednem blagoslovu snamejo s triročnika in na križ vsade, kjer popolnoma zgoré. Omenjal je tudi lepe molitve, ki služi pri blagoslovu gasilnic, da bi namreč oni, ki bodo gasilnico rabili, po b žji vravnavi in volji z zahvalo, z močjo sladkega imena Jezusovega telesno zdravje in dušno varstvo dosegli po Jezusu Kristusu Gospodu našem. Pobožno ljudstvo je z veliko pobožnostjo poslušalo ta liturgični govor. *)

Prava slovesnost bila je pa ob 10. uri. Najpervo je domači g. župnik v pluvijalu med asistenco 4 duhovnov novi tabernakelj blagoslovil. Potem so bili ss. Zakramenti slovesno v novi tabernakelj preneseni. Nato stopi na leco č. P. Konstantin Skodnik, kateri je v vvodu omenjal vzroke današnje slovesnosti, namreč raznih blagoslovil, in potem z ozirom na ravno kar blagoslovljeni tabernakelj razpravljaj uk od sv. R. Telesa in o potrebi večkratnega prejetja tega sv. Zakramenta; zavračeval je izgovore mlačnih kristjanov, obračal se k sklepu do vseh stanov, in jih vsemal za sv. R. Telesa večkratno prejetje. Beseda tekla je gladko, mojstersko izdelani govor predikaval je z odlično govornostjo; ni čuda, da so ga poslušavci zelo zvesto poslušali. Škoda, da nimam govora pri rokah; vreden je pač, da ga porabi „Zgodnja Danica.“

Po pridigi je bilo darovanje, imel je g. P. Konstantin slovesno mašo, pri kateri so mu 4 duhovniki asistirali. Poldne je že ura odbila ko je božja služba minula. Sledil je obed, katerega so se vdeležili častiti gg. duhovniki in cerkvena ključarja.

Popoldne ob 1/2 3. uri bil je sv. Rožni venec, po katerem je dal P. Konstantin blagoslov s sv. R. Telesom; potem je fra. Ambrož Peterlin na leci naprej molil; sledile so pete litanije Matere Božje. **) Po božji službi veršile so se blagoslovila. Petero duhovnikov podalo se je med pokanjem možnarjev in priterkavanjem zvonov ***) na novo pokopališče, kjer so se najpervo molile litanije vseh svetnikov, druge molitve, za blagoslov pokopališča navadne; zdaj gredó vsi k novemu križu, katerega g. župnik po obredniku blagoslovil. Slednjič gredó vsi na prostor pred farno cerkev, kjer ste bili 2 gasilnici postavljeni, in ju blagoslové po molitvi od kneza škofa poterjeni. Pričujoči bili so možje odborniki, nim na čelu gosp. Janko Kersnik, kateri ima glavne zasluge, da so se gasilnice omislile. Tako je bila ginljiva slovesnost končana, ker je jelo deževati in se je ljudstvo kmalo na vse kraje razšlo. — V pozno noč so pa gorele na križu novega pokopališča 3 sveče, ter ga razsvitljevale s prijetno svetlobo.

Ta slovesnost pa bode gotovo pobožnemu ljudstvu dolgo časa dobro o spominu ostala, in budila k hvaležnosti do matere kat. Cerkve, ktera s svojimi molitvami in blagoslovi posvečuje v božjo službo razne stvari.

Sveta Uršula devica.

Lep izgled nam danes sveti,
Kaže proti nebu pot,

*) Liturgični govori so vmes silno zanimivi in koristni za keršč. ljudstvo, kakor to tudi dokazuje in priporoča dr. Hellinger v III. zvezku „Linzer Quartalschrift,“ v spisu Aphorismen über Predigt und Prediger.

**) Naj bodi tu omenjeno, da so Berdske pevke pod vodstvom svojega pevovodja in orgljavca svojo nalogo dobro zveršile.

***) in silno veliko vdeležbo ljudstva.

Vse za Jezusa terpeti,
Varovati vsih se zmót.

Ta izgled, ki kot danica
Prelepó se nam blišči,
Sveta Uršula Devica.
Hči kraljeve je kerví. —

Sveta Uršula nam kaže,
Kako je minljiv ta svet;
Da posvetna sreča laže,
Svetno da je vse le smét.

Hči britanskega je kralja,
In devištva blagi cvét;
Vsa nedolžna, čista, zala,
Zaničuje grešni svét.

Sin kraljévi sam jo snubi,
A neznan mu je Gospod;
Oče v zakon jo obljubi,
Če pustí malikov rod.

Sveta Uršula kraljica
Lahko bi postala zdaj;
Toda, čista ta devica
Le živí za sveti raj.

Sveta Uršula ljubila
Je le Ženina nebés.
Jezusu je vdana bila.
Ki njo ljubil je zarés.

K Njemu v stiski se zateče,
Ko divjá neusmiljen Škot;
In devicam mnogim reče,
Ž njo podati se na pot.

Ž njimi zdaj v Kolin pobegne,
Tam jo stiska divji Hun;
In zgoditi se ji vtegne,
Da jo dohiti gerdun.

Milost Božja pa jo brani
Pred napadom divjih trum;
Čistost drago ji ohrani,
Daje v stiski ji pogum.

In za vero je terpela
Tukaj mučeniško smert;
D'vištva ji druhal ni vzela —
Čista pride v Božji vert.

In ob enem smert prestalo
Ž njo enajst je tisoč d'vic,
Nebo pa se radovalo
Njenih čistih je dušic.

Bog je ljubezen.

Bog je ljubezen, nam celi svet pravi,
Bilka najmanjša, al angeljev zbor;
Ribice v vodi, červički po travi,
Celega svéta nam priča obzor:
Bog je ljubezen, z ljubezni ustvaril,
Vsim je z ljubezni življenje podaril.

Bog je ljubezen, nebó nam spričuje,
Kjer se nahaja vse glorijske svet;

Bog je ljubezen, naš duh oznanjuje,
Da-si zdaj v revni trohnobi še skrit!
Bog je ljubezen, z ljubezni ponižal,
K nam se na zemljo z ljubezni približal.

Bog iz ljubezni nam dal je življenje,
Njemu za slednjo je stvarico mar;
Bog nam z ljubezni vsim dal je rešenje —
Blaženost Njega ljubezni je dar.
Bog je ljubezen, dobro nas kliče
V sveta nebеса tje gor' otročiče.

Bog je ljubezen, v ljubezni varuje.
Revni prenaša v ljubezni naš stok;
Bog je ljubezen, v ljubezni kaznuje,
Kadar razžali ga kateri otrok.
Bog je ljubezen, ljubezen oznanja
Svet nam Njegovo brez konca, nehanja.

Bog je ljubezen, stvarí nas učijo,
Kolikor hrani jih zemeljski krog;
V Božji ljubezni se zvezde bliščijo,
Vse nam oznanja, kak dober je Bog.
Bog je ljubezen, On vse ohranjuje,
Stvarí v ljubezni On svoji vzdržuje.

Bog je ljubezen, nam solnce naznanja,
Luna in zvezdic nam pravi lesket,
Meglica, kedar jo veter preganja,
Bog je ljubezen, le kliče nam spét! —
Bog je ljubezen, z ljubezni nastala
Stvar je na svetu, velika in mala.

Bog je ljubezen, sadice učijo.
Njega ljubezen jim dala je cvét:
Bog je ljubezen, vsi ptički cverčijo —
Bog iz ljubezni ohranja cel svét.
Naj je po dnevi, al naj bo nóči —
Vse le ohranja po Božji se móči.

Bog je ljubezen, vodice mi dejo,
Njega ljubezen nam priča njih tók;
Bog iz ljubezni dal morju je mejo,
Stvaril z ljubezni nebá je obók. —
Bog je ljubezen, z ljubeznijo brani,
Vse nas z ljubeznijo vlada, ohrani!

I. Z.

Po svetem Obhajilu.

Stermite nebеса in zemlja, stermite!
Zveličar je prišel zdaj v moje sercé. —
Vsi angelji Božji Ga z manoj hvalite,
Hvalite nebésčanov trume Ga vse!

Poj duša Mu moja zdaj hvalo vesela!
V brezmejni ljubezni Ga móli serčno;
Zveličarja svojega zdaj si prejela,
Oh radosti take ne pozna nebó.

Ozdravit' ti hoče vse dušne britkosti,
Ti léčiti rane nebeški Zdravnik;
Vtopiti v nezmérnosti rajske sladkosti,
Ti biti prijatelj, premil Učenik.

Zatorej objemi v ljubezni Ga vneti!
V ljubezni, ki z večnim plamenom gori —

Tud Jezus želi Te preserčno objeti,
Od vekov za tebe neskončno plamti.

Za tebe preterpel je muke neznane,
V prebitko za stvar'co je Stvarnik šel v smert;
Dnes kaže ti blaženo-milostne rane,
V njih sreče brezkončne ti vir je odpert.

„Pristopi“, ti pravi tako ljubeznjivo —
„Pristopi v zavetje teh milostnih ran;
Prebivaj v tem Sercu od zdaj zaupljivo,
Da, v Sercu odpertem ti sleherni dan.“

„Ti v sercu dnes prostor mi v svojem si dala;
Zdaj ljubi me, kakor jaz ljubim gorkó!
Da sklenjena, kakor sva danes, ostala
Vseh vekov bi veke v ljubezni sladkó!“ —

Da, Jezus, moj Ženin nebeški, premili!
Ki prišel si v moje prerevno sercé;
Kar angeljci božji bi radi storili,
Storile mi sedaj so vroče želje. —

Pred Taboj v ljubezni ponižno se sklonim,
Te hvalim, in molim, moj Bog in Gospod,
In serce Ti vneto za darček poklonim;
Ostani pri meni, — ne hodi od tod! —

Brez tebe, Ljubezen! mi ni več živeti,
Brez Tebe življenje mi grenka je smert! —
Brez tebe, o Jezus, bi bilo mi umreti;
Ti duši si moji veselje in sterd.

Poj, duša Mu moja, zmir hvalo vesela,
V brezmejni ljubezni Ga moli lepó;
Zveličarja svojega zdaj si prejela,
Ostani Mu zvesta, Ga ljubi serčno.

Vsi rajski duhovi v pomoč mi hitite,
Hvalite, ljubite Ga tudi z mano;
Devica Marija, vse trume čestite,
Ves raj mi na strani zdaj z Jezusom stoj! —

Ti z dvorom nebeškim me v Serce presvéto,
Moj ženin, zakleni in derži močno;
Da ljubim Te tukaj, in večno tam vnéto,
Ko pridem po smerti v presveto nebó.

S. M. Bonavent.

Decreta et resolutiones.

Congregationum S. R. E.

FIRMANA.

Impositionis oneris.

Labente anno 1847 pientissimus sacerdos sub nomine charitativi subsidii seu praestimonii capellaniam instituebat pro titulo ordinationis clerici pauperioris parociae S. Matthaei Firmanae civitatis, cum unico onere celebrandi 50 missas intra annum. Idem vero reservavit favore parochi jus beneficiatum nominandi et administrandi tempore vacationis praestimonii bona, quae in praedio consistunt, cujus annui redditus, omnibus deductis, in libellis circiter 406 computantur.

Vacante at vero in praesentiarum capellania, parochus S. Matthei considerans necessarium omnino esse

sibi in animarum cura stabilem coadjutorem comparare, ad quem retribuendum tenuis tantummodo 150 libell. summa praesto habet, hanc summam optat cum charitativo subsidio in eadem persona cumulare, ut adjutoris congruo stipendio prospiceret. Hinc S. Sedem suppliciter adiit ad hoc, ut apostolica auctoritate praedicto praestimonio adnecteretur in perpetuum onus coadjuvandi ejusdem loci parochum in animarum cura.

* * *

Jam vero, jura ex una parte aperte prohibent quominus nova onera in beneficiis imponantur, c. un. § omnibus tit. ut ecclesiastica beneficia sine diminutione conferantur, et Tridentinum sess. 25 c. 5 De reform. Nam ait: „ratio postulat ut illa quae bene constituta sunt contrariis ordinationibus non detrahantur.“

Insuper tralatitium in jure est, fundatorum voluntates veluti leges religiosissime observandas esse; nec nisi ex gravis necessitatis aut magnae utilitatis causa ab ipsis recedendum: Clem. cum contigit 51 De relig. dom. L. verbis 120 ff. et Nov. 22 c. 2.

Cum vero fundator in casu tantummodo onus 50 missarum expresse beneficiato imposuerit, aliud curae animarum onus adicere, justitia et pietas erga defunctum non patitur. Iestator enim quod voluit expressit, quod noluit non expressit.

Nec omittendum adnotare quod capellania, de qua sermo, probabiliter non est verum beneficium, sed simplex praestimonium, uti conjici datur sive ex nomine ipsi tributo charitativi subsidii, sive ex eo praesertim quod uni parochi subjiciatur et ab eo libere conferatur; dum si verum esset beneficium canonice erectum, deberet quoad institutionem ordinario subijci, juxta dispositionem Tridentini sess. 15 cap. 12 De reform. Proinde nunc si curae onus eidem adnecteretur veri beneficii speciem indueret, et non amplius liberae parochi collationis extaret, sed episcopo sive minus quoad approbationem reservaretur, sicut expresse de coadjutoribus seu vicariis parochorum cavetur in constitutione. Innocentii XII Apostolici ministerii ad mentem cap. 18, sess. 24 de reform. Concilii Trid. Et haec obstant quominus preces parochi S. Matthaei benigne excipiantur.

* * *

Vicissim ex altera parte observatur, praestimonium in themate omnia, quoad essentiam, prae se ferre, quae verum beneficium constituunt; bona nempe seu redditus clerico ad vitam conferendo, cum adnexo spiritali onere. Beneficium enim definitur „ius perpetuum percipiendi redditus ex bonis Ecclesiae propter sacrum officium auctoritate ecclesiastica constitutum“ Garzia lib. 1, tit. 2, num. 2. Et quamvis in casu ignoretur utrum ecclesiastica auctoritas revera intercesserit haec, tamen, docente Lotterio, D'Annibale aliisque, tacite etiam quandoque accedere potest.

Quo semel posito juribus contrarium haud videtur beneficiis simplicibus ac liberis curae animarum onus adnectere, cum juxta Trident.: „beneficia ecclesiastica ad divinum cultum atque ecclesiastica munera obeunda sint constituta;“ praesertim si cultus divinus et animarum bonum id necessario exigit, De Angelis Praelect. tit. 12, n. 2. Imo hisce in casibus Tridentinum, cap. 5 sess. 21, permittit, ut Episcopi etiam tamquam apost. Sedis delegati faciant „uniones perpetuas quarumcumque ecclesiarum parochialium et baptismalium et aliorum beneficiorum curatorum, vel non curatorum, cum curatis propter earum paupertatem.“

Ceterum quum juxta Tridentinum, ut ait D'Annibale tom. 3, n. 468: „sacerdotes in communi necessitate cogi

ab ordinario possint sacrum facere, sacramenta ministrare. imo (si parochi ad id non sufficient alique deint qui eis coadjutores adjungi possint) docere pueros rudimenta fidei, predicare, et curam animarum gerere" jam nihil obstat videtur quominus sacerdoti praestimonii investito onus imponatur coadjuvandi parochum in exercitium curae.

Neque ex hoc fundatoris voluntas facturam pateatur. imo potius, prospiciendo ita bono spirituali ecclesiae S. Matthaei, perfectius testatoris finis impleri videtur.

Proposito itaque

DUBIUM.

An et quomodo onus curae animarum annectendum sit praestimonio in casu.

S. Congregatio die 2 Aprilis 1887 respondit:

Negative in omnibus.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

V splošnji namen so za mesec oktober (vinotok) priporočeni v molitev:

a) Glavni namen:

Tretji red sv. Frančiška.

b) Posebni nameni:

26. *S. Evarist.* Odločnost in previdnost katoličanov po versko mešanih krajih; odvernjenje jako škodljivih pohujšanj; milost dobrih spovedi.

27. *S. Kapitolina.* Volitev móz tehtnega mišljenja in skerblijivih za občni blagor; večja čujočnost proti slabim pisarijam in nevrednim časopisom.

28. *Ss. Simon in Juda.* Spreobrnjenje nevérnikov in krivovércev; več brezbožnih in zagrizenih duhov; vdove in sirote.

29. *S. Saturnin.* Več zelo važnih, pa težavnih ljudskih misijonov; vravnava zamotanih razmér; ponižna vdanost do ljubeznjive previdnosti Božje.

30. *S. Alfons Rodrig.* Redovniški bratje in sestre; obvarovanje novinstev pred nepoklicanimi novinci; pomoč proti pogubljivemu obiskovanju kerčem pri mladini.

31. *S. Volbenk.* Sredoji in kmečki stan, ki sta zelo v nevarnosti; vse poslance, pa še ne uslišane zadeve; meseca oktobra umerli in oni udje molitvenega apostoljstva in bratovščine Serca Jezusovega, ki bodo umerli meseca novembra.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Nehvaležen rokodelski učenec za poboljšanje. — Neki frامason za spreobrnjenje. — Prošnja za lepo vreme, da bi se mogli jesenski pridelki spraviti. — Bolna oseba. — Oseba v strašnih težavah za pomoč, da bi jih mogla prenašati. — Ljudski misijon, da bi se srečno zveršil. — Terdovraten grešnik, da bi se spreobrnil. — Družinski oče v hudih stiskah. — Hudo bolna oseba.

Zahvale.

Hud kerč v želodcu me je vrl več dni, oslabela sem bila tako močno, da so me morali previditi. Vse

je mislilo, da najberže ne bom več ozdravela. Več pobožnih tovaršic pa je zame molilo in opravljalo 9dnevnice k D. Mariji, ki je Zdravje bolnikov, in v kratkem sem vstala in šla po opravilih. Vsed prehlajenja pa se mi je bolezen povernila še veliko huje in bila sem že tako pri koncu, da so mi mertvaško luč prižgali; ali zopet je Marija prošnje za zdravje uslišala in sem ozdravela. Zato se Mariji tukaj očitno zahvaljujem, kakor sem obljubila.

V Komendi v septembru 1887.

Ana Mrak.

Obljuba dolg dela. Že pred več časom sem obljubila, da bom po „Danici“ naznanila vsim častivcem Naše ljube Gospé presvetega Serca, da sem muoge in zdatne, pomoči že prejela po Njeni prošnji v dušnih in telesnih potrebah; zlasti pa v neki hudi stiski, — bilo mi je pri slovesnem cerkvenem opravilu peti, bila sem pa tako glas zgubila, da sem prav s težo na glas spregovorila, in težko bi me bil kdo v tako težnem času nadomestoval; serčno pa sem zdihuila: O Marija, ti mi pomagaj! in obljubila sem, da bom po „Danici“ zahvalo naznanila. In res sem potem prav lahka, brez vse težave svojo nalogo spolnila. Tudi sv. Jožef, njen čisti ženin, mi je že mnogokrat pomagal. Toraj iz dna serca zakličem: Naša ljuba Gospa presvetega Serca, in sv. Jožef, bodita vekomaj hvaljena, in prosita še za naprej za nas Boga!

Z Gorenjskega.

F. M.

Pred nekimi mesci sem se priporočila za dve milosti, ena se mi je koj in prav po moji želji zveršila; druga, ravno tako zaželjena, pa še ne.

Toraj se iz dna serca zahvaljujem Naši ljubi Gospej presvetega Serca, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad., sv. Frančišku in dušam v vicah za zadobljeno milost; prosim pa tudi ob enem že omenjene svetnike, da bi na njih priprošajo mi ljubi Bog še drugo prošnjo uslišal in dodelil, kar je zelo potrebno, k temu tudi ljubo zdravje, ker sem zmeraj boleha.

J. P.

Iz tedenske torbice.

Kakošna je šnopsarska hvaležnost? Močna, rujava ženska pride s svojim že precej čokastim otrokom in tarna:

O gospod! manjka mi za stanovanje, vse imamo zunaj, — nekaj že imam, — naj mi pomagajo, da bom plačala... Fant je tako priden v šoli, rad se uči, vboga itd.

Med tem in takim govorjenjem pa se neduh od šnopsa razširi po vsi sobi, da je moral dobrotnik sobo pokaditi, sicer bi drugi utegnili misliti, da ga sam tako serka in ga ima v kakem kotu skritega!

Dobrotnik. Vi po šnopsu smerdite!

Ženska. O ne, ne; tamle gori pri P. so mi ga dali en glazek.

Dobrotnik dá dečku kosec kruha, žena pa namesto „Bog plačaj!“ kaj se vam zdi, kaj pravi?...

„Kaj bom s kruhom kvartir plačevala?“... tako se odreže in je skoraj ni iz sobe spraviti, tako je nadležna, dasiravno ji dobrotnik zaterjuje, da ji denara ne smé dati, da bi za šnops dala in se boji, da bi tudi on ne imel greha, ako bi ji pomagal to kugo kupovati. —

Tacih šnopsaric ni ravno malo; tudi nekatere boljšega stanú precej napolnijo ti sobo z duhom od žganja ali pa od kake „melisne kapljice“, ki ni v najboljšem slovesu.

Listek za raznoterosti.

Novosti.

MANUALE SACERDOTUM.

Diversis eorum usibus, tum privata devotione, tum in functionibus
Liturgicis et Sacramentorum administratione
accommodavit

P. JOSEPHUS SCHNEIDER, S. J.

Sac. Congreg. Indulg. et S. Reliqu. Consultor.

● EDITIO UNDECIMA, 1887. ●

studio

AUGUSTINI LEHMKUHL, S. J.

Superioribus eed. approbantibus.

(Parte. I. Aesthetica. Parte. II. Liturgica et pastoralis.)

260 pag. 18e. 3 fl. 72 kr.

„Te bukve so bile prav vgodno sprejete. Škofje so jih priporočili svojemu duhovstvu; dnevnik in bogoslovski listi so imeli zanje zgoli pohvalo, in ni bilo dolgo, da je bilo poprodanih 30.000 iztisov tega dela. Ni dvoma, da podoben vspéh bode imelo tudi na Slovenskem. Ne moremo posamezno poznamovati ročno knjige, ktera obsega čez 200 člankov; bodi pa rečeno, da knjiga obsega več kot naslov obeta.“ (V kat. buk.)

Trebnje, 10. okt. 1887. (*Zahvala in poterilo.*) Za lepo svoto, po „Danici“ nabrano. 333 gld., in po „Slov.“ 5 gld. ter za dodatek bivšega „Trebenjskega kaplana“ — p. č. gosp. Jeriča — 10 gld., poslano semkaj naj potrebnim „po toči poškodovanim revežem.“ izrekam obema p. n. gg. vrednikoma — kakor tudi vsim preblagim dariteljem — stotero zahvalo. Ob enem sporočujem z enako živo zahvalo resnični prejem milodarov, ki so jih poslali naslednji p. n. gg.: župnik Šmarješki g. Volčič 15 gld., — ondotni kaplan gosp. F. Perpar 20 gld.; profesor gosp. J. Klemenčič 20 gld.; župnik Kerški g. J. Zorc 14 gld.; — župnik Višnjegorski gosp. J. Raspotnik 10 gld.; — župnik Šmartinski gosp. A. Klemen 11 gld. 454. — Župnik Šentroiški g. J. Gerčar 13 mernikov všenice.

Miloščina se je po naznanjenih željah z možno skerbjo po določenih naj huje poškodovanih krajih razdelila. Milijonkrat poverni Bog! M. Frelih, dekan.

V Rudniku se v nedeljo zjutraj prične sv. misijon v spomin stoletne samostojnosti ondote fare.

Na Berdu se je danes pričelo ponavljanje sv. misijona. Bog podeli obilnost svojega sv. blagoslova!

Sv. maša za dobrotnike naših dijakov bode v ponedeljek, 24. t. m., ob 1/8 pri oltarji Naše ljube Gospé presv. Jezusovega Serca. Sto in enajst jih je pervega pol mesca letošnjega šolskega leta dobivalo hrano v ljudski kuhinji in od teh smo plačali 70 gld. 94 kr. To pa zraven tega, da jih je 15 plačevanih iz Rozmanove zapuščine in da njih 6 prevzema ljudska kuhinja. Število podpiranih se je pozneje precej pomnožilo ter se bojimo računa od celega mesca oktobra, zlasti, ker razun tega ni bilo in ne bo še brez družih precejšnih stroškov. Pa tudi dobrotnikov imamo — hvala Bogu! — neprenehoma, kakor vidijo spoštovani čitatelji iz Danice. Zato nas dolžnost veže moliti — ne le, da bi nam Bog dobrotnike ohranil in množil, temuč tudi še posebej, da bi jim dobre bogato povračeval. Zato se bo omenjeni dan sv. maša darovala v ta namen, da bi usmiljeni Bog najbolj goreče želje naših dobrotnikov na priprošnjo Naše ljube Gospé presv. Serca utolažil, jih njihovih naj hujših britkost rešil, in sploh jim z vso obilnostjo povračeval vse, kar storé dobrega naši šolski

mladini. V ta namen naj molijo tudi učenci, kar jih je iz gimnazije, pripravnice, realke, iz manjših šol ali iz orgljarske šole, ker vsi so dolžni priti k sv. maši, kakor imajo tudi naloženo vsak dan zraven svojih molitev vsaj očenaš in češčenamarijo obmoliti tudi za dobrotnike. Nekteri zelo stradajo, kar ni dobro pri učenju; radi bi jim kaj zboljšali, ako bi se dalo. — Da naši mladenči niso kaki bersti „proletarijata“, se je videlo ob koncu šolskega leta, ker so večinoma vsi dobro doveršili.

Zahvala oziroma na 18. okt. 1887. Išem, pa ne najdem beséd, da bi se mogel spošobno zahvaliti za vse lepe, blage, dobrotne čestitke in vošila. Vém jim ciniti, Bog jih zna in more pa tudi poplačati, kar priserčno želim in prosim. Fiat, fiat! Vrednik.

Premilg. g. škof J. Misija so se 17. t. m. odpeljali na Dunaj k škofovskemu posvetovanju. —

Č. g. dr. Mih. Mogolič, naš rojak, postal je župnik v Stillfriedu, Dunajske nadškofije.

Kranjska deputacija, v prid gimnazije v Kranju, z dr. Poklukarjem na čelu, je bila 17. t. m. pri svitem cesarji, kateri so obljubili, da bodo razmere dali natanko preiskati ter so zagotovili poslanstvo svoje premilostne blagohotnosti in skerblijivosti za dušni razvoj prebivalstva naše dežele.

V Lascach so v nedeljo obhajali stoletnico ondote fare. Več prih.

V Cirknici so sv. Lukeža dan doveršili sv. misijon. Več prih., kakor tudi nekteri spisi.

Duhovske spremembe.

V Lavantinski škofiji: Preč. g. Ivan Skuhala, kn. šk. duh. svetovalec in župnik v Ljutomeru, imenovan je za dekana; dekanija imenovala se bo „Ljutomerska.“ — Č. g. župnik Ant. Lacko dobil je župnijo Sv. Križa na Murskem polji. — V Brezicah v samostanu je 8. okt. umerl č. P. Lenard Ziberl, verl pridigar in spovednik. R. I P.

Dobrotni darovi.

Za ubožne dijake: Č. g. Fr. M. 2 gld. — Brezovški 3 gld. — Neimenovan dobrotnik, da bi dobri mladenči sprosili neko posebno milost, 2 gld. — Č. g. Šim. Zupan 3 gld. — Iz Doba 5 gld. — Č. g. Šim. Kosmač 2 gld. — Čast. g. župnik Ant. Jamnik 4 gld. — Č. g. župnik Fr. Dolmar 2 gld. — Fr. L. 2 gld. — Čast. g. župnik J. B. zopet 1 gld. — Č. g. župnik Matija Zarnik 5 gld. — G. Lovro Ravnik 1 gld. — Prečast. g. prof. in kat. Jož. Klemenčič 5 gld. — H. D. 50 kr. — Iz Breznice dobrotnica 2 gld.; druga od ondote 5 gld. — Č. g. župn. Jož. Kerčon 5 gld. — Nekdo 1 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. kapl. V. Čepin iz Soštanja 14 gld. 20 kr. — Čast. g. J. Rozman, župnik pri sv. Jakobu v Ljubljani, 10 gld. — Po g. L. Ravniku 1 gld. — Iz Borovnice po č. g. kapl. Fr. Dolinarju 7 gld.

Za sv. Očeta: Brezovic 3 gld. — Č. g. d. kaplan Jož. Laznik 3 gld. (za kel.). — Farna zbirka v Prečini: 10 gld. za zlato mašo; 2 gld. č. g. župnik. — Čast. g. Šim. Kosmač 3 gld. (za zl. mašo in za kelihe). — Čast. g. kapl. Avg. Šinkovec 2 gld. za kel. — Čast. g. prof. M. Lazar 2 gld. (in 3 gld. za kel.). — Fara na Dovjem 36 gld. 5 kr. (za zlato mašo).

Za afrikanski misijon: Fr. L. 2 gld.

Za misijon v Bulgariji: „In solatium def. J.“ 10 gld.

Za razširjanje sv. vere: „In solatium def. J.“ 10 gld.

Za pogorelce v Lascach pri Cirknici: Fr. L. 2 gld.

Za pogorelce v Belskem f. Studeno: Fr. L. 2 gld.

Za pogorelce pri Trojani: Fr. L. 2 gld.